

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΚΡΑΫΨΛΕΡ

ΤΟ «ΛΟΥΛΟΥΔΙ,, ΤΟΥ «ΣΠΟΡΤΙΝΓΚ ΚΛΑΜΠ,,

Η Μάμπελ Νότινγκ ήταν το μοναδικό κορίτσι που ο Τέντυ Σέιμουρ είχε αγαπήσει στη ζωή του. Την είχε ξεχωρίσει όπως διαλέγει κανείς ένα λουλούδι μέσα στο πλήθος των άλλων λουλουδιών ενός ανθοπωλείου. Η Μάμπελ δεν ήταν μόνο γοητευτική. Είχε μια αξιοθαύμαστη ζωηρότητα, ένα πλαστικό και γυμνασμένο σώμα και το πρόσωπό της ακτινοβολούσε από την χαρά της νεότητος. Όταν κάθε πρωί κατέβαινε στο τερεαίν του γκολφ για να παίξει την συνηθισμένη παρτίδα της με την ευθυμική συντροφιά της, ο Τέντυ ξάπλωνε σε μια αναπαυτική πολυθρόνα και παρακολουθούσε τις κινήσεις της. Η Μάμπελ ήταν για τον Σέιμουρ η χαρά του. Όταν την αντύκρυσε, όλα τα πράγματα γύρω του παίρνανε μίαν άλλη όψη και του γινότανσαν πιο συμπαθή. Αγαπούσε ακόμη κι αυτούς τους μικρούς μαύρους που έτρεχαν να πιάσουν τις λαστιχένιες μπάλλες της γοητευτικής Νότινγκ. Γι' αυτόν αυτή η ώρα στο «Σπόρτινγκ Κλάμπ» ήταν η πιο ευχάριστη της ημέρας του. Και είχε απαγορεύσει ακόμη και στους φίλους του να τον πλησιάζουν και να του χαλούν τη διάθεσή του με τις κακογλωσσίες των. Άλλωστε τι τον ενδιέφερε αυτόν αν η «μίσση» Μόργκαν μέσα σε μια εβδομάδα είχε αλλάξει δέκα φίλες, κι αν ο «μίστος» Τούλιπ ήταν τρελλά ερωτευμένος με την κόρη του Άνταμς. Γι' αυτόν ολος ο κόσμος ήταν η πεντάμορφη Μάμπελ. Μέσα στη γοητεία του βλέμματός της είχε κλείσει όλα τα όνειρά του κι όλες τις ελπίδες του. Κι' αυτός, ο πιο άστατος κι' ο πιο ευθυμικός από τους νέους του Μανάταμ, ο άνθρωπος που δεν είχε πονέσει ποτέ για μια γυναίκα, είχε αρχίσει να σκέφτεται σοβαρά αυτό το πλασματάκι που αναστάτωνε το γήπεδο του γκολφ με τα ευθυμικά γέλια του και χειροκροτούσε κάθε καινούργια επιτυχία του.

— Η Μάμπελ, μονολογούσε, είχε ένα άδωο κι' υπερβολικά αγαθό κορίτσι. Τίποτε δεν κατώρθωσε να του χαλάσει τον χαρακτήρα του. Ούτε τ' αφθονα χρήματα του πατέρα της, ούτε η απόλυτη ελευθερία του, ούτε κι' αυτά ακόμη τα χάρδια και η αδυναμία των δικών της. Είχε μείνει η σεμνή και αυθόρμητη νέα με την παιδική αφέλεια. Έχω δικήν λοιπόν να την αγαπώ.

Κι' αλήθεια η μίς Νότινγκ ποτέ δεν είχε μπλέξει στα δίχτυα ενός έρωτος. Αυτό το αίσθημα δεν την είχε ακόμη απασχολήσει. Κι' όταν καμιά φορά ένας από τους νέους της συντροφιάς της τολμούσε να της κάνει μια τρυφερή εξομολόγηση, η Μάμπελ γελοούσε και του δήλωνε:

— Μη μου μιλάς για πράγματα που δεν καταλαβαίνω. Ξέρεις πολύ καλά ότι τα μόνα που μ' αρέσουν είναι τα σπόρ. Μάθε λοιπόν να κερδίζεις καλύτερα τις παρτίδες σου κι' άφησε αυτές τις ανοησίες! Άλλωστε δεν έχω καιρό για έρωτα. Φαντάζεστε πόσο άσχημη θα είμαι, όταν ερωτευθώ; Θέλεις να καταντήσω σαν την Μάρτυν που δεν μπορεί να κερδίσει ούτε σ' ένα παιχνίδι;

...Ε, όχι! Το μυαλό μου μου χρειάζεται και δεν έχω καιμιά διάθεση να χάσω την όρεξί μου και το κέφι μου με τον έρωτά σας και τη ζήλεια σας.

Και μ' ευθυμία χτυπούσε το μαστούνι της στην μπάλλα του γκολφ για να την στείλει μακριά και να την περάσει από το σημάδι!

Έτσι ο ένας μετά τον άλλον όλοι οι νέοι του «Σπόρτινγκ Κλάμπ» είχαν απογοητευθεί ότι θα κατακτούσαν την καρδιά της. Και όταν κατάλαβαν ότι αυτή η «εγώιστρια» δεν έπαρνε από λόγια την άφησαν ήσυχη κι' αρχέσθησαν σ' ένα βουβό θαιμιασμό. Φοβόντουσαν μήπως η Μάμπελ θυμώσει και διακόψει κάθε σχέση μαζί τους. Άλλωστε όλες η «ομάδες» αυτής της λέσχης την ήθελαν για συντροφο. Έτσι οι μόνοι που θα βγαίνανε ζημιωμένοι θα ήταν οι «ερωτευμένοι» της.

Όστόσο η Μάμπελ έρχονταν στιγμές που κυριεύονταν από ένα διαβολικό πείσμα. Ένας άνθρωπος στο «Σπόρτινγκ Κλάμπ» δεν της είχε πει έναν καλό λόγο και δεν της είχε μιλήσει με τρυφερότητα: ο Τέντυ Σέιμουρ. Τον έβλεπε διαρκώς να κάθεται και να παρακολουθεί το παιχνίδι, σοβαρός με μια ψυχρότητα στο βλέμμα του. Όλα τα γέλια της, όλη η ευθυμία της και η δροσιά της, έβλεπε ότι τον άφηναν... ασυγκίνητο: Αυτό δεν μπορούσε λοιπόν να το υποφέρει. Ο Τέντυ Σέιμουρ ήταν γι' αυτήν το κόκκινο πανί του ταύρου! Την έρεθιζε, την εθίωνε, την έκανε να κάνει τρέλλες και να καταφέρνει εκπληκτικές επιτυχίες με την ελπίδα να τον ακούσει να σχολιάσει το φέρεμά της. Μα ο Σέιμουρ εξακολουθούσε να μένει καθηλωμένος στην πολυθρόνα του, να πίνει το ένα πιάνο σ' άλλο τα παγωμένα κόκταϊλς και να καπνίζει παρακολου-

θώντας το παιχνίδι. Ύστερα πήγαινε να παίξει τένις με τους φίλους του και πρό πάντων με εκείνην την υπερβολικά όμορφη και ξανθή «μίσση» Μάιζ.

Η Μάμπελ σκέφθηκε ότι ο Σέιμουρ ίσως να μη την εύρισκε του γούστου του και ότι το καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν να τον περιφρονήσει.

— Μου είχε αδιάφορο αν αυτός ο «άσχημάνθρωπος» δεν θέλει τη φίλιά μου, σκεπτότανε! Όρεξι να έχω μονάχα κι' από φίλους βρισκω όσους θέλω για να κάνω το κέφι μου. Και πεισματώνονταν κάθε μέρα και περισσότερο με το φέρεμά του Τέντυ.

Σιγά-σιγά όμως η διαγωγή της Μάμπελ και του Σέιμουρ κίνησε την προσοχή των κοστομολόγων του «Σπόρτινγκ Κλάμπ». Δεν μπορούσαν να εξηγήσουν γιατί αυτά οι δυο ποτέ δεν είχαν πει μια τρυφερή λέξη, ποτέ δεν είχαν χορέψει μαζί και ποτέ δεν είχαν παίξει ούτε μια παρτίδα τένις. Όταν τύχαινε να συναντηθούν στις αίθουσες των δεξιώσεων ο Σέιμουρ αντίβλησε με την Μάμπελ λίγες τυπικές λέξεις και ύστερα την ξεχνούσε. Όσο για εκείνην φανόταν καθαρά ότι πειράζονταν και ότι ευχαρίστως θα έδινε ένα καλό μάθημα στον Τέντυ.

Και για να δώσουν ένα τέλος σ' όλη αυτή την ιστορία άρχισαν να συνομοτούν έναντιον αυτών των δυο παράξενων ανθρώπων, να τους παρακολουθούν και να προσέχουν να ανακαλύψουν τι τους έκανε ν' αποφεύγουν ο ένας τον άλλον. Έτσι ανέκαλύφθηκαν ότι ο Τέντυ κτύπαζε κρυφά την Μάμπελ μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα και ότι η «μίσ» Νότινγκ ύστερα από κάθε επιτυχία της στο παιχνίδι έριχνε μια θριαμβευτική ματιά προς το μέρος του Σέιμουρ!...

— Αυτοί οι δυο κάτι μάς κρύβουν, σκεφτόντουσαν. Πρέπει να ιδούμε τι συμβαίνει.

Και «διπλάρωσαν» τον Τέντυ κι' άρχισαν να του κατηγορούν την μίς Νότινγκ:

— Η Μάμπελ, του λέγαν, είχε μια αντιπαθητική αγώιστρια! Δεν βρίσκεις ότι αυτό το κορίτσι παίζει με όλους μας όπως με τις μπάλλες του γκολφ;

— Και τί μ' ενδιαφέρειμένα, τους απαντούσε ο Τέντυ. Άς κάνει ό,τι θέλει. Ποτέ δεν μ' απασχόλησε η ιστορία της. Άλλωστε τί περιμένετε από ένα παιδί!...

Και σήκωνε μ' αδιαφορία τους ώμους του διατηρώντας όλη την ψυχρή απάθειά του.

Τότε οι φίλοι του τον εγκατέλειπαν και πήγαιναν να βρουν την Μάμπελ.

— Ξέρεις, Μάμπελ, της δήλωναν, ο Τέντυ σε θεωρεί ένα μικρό κι' ανόητο παιδί.

Και γελοούσαν ειρωνικά που την βλέπαν να δακρύζει από την στενοχώρια της. Ε, όχι αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να του το συγχωρήσει. Έπρεπε να τον κάνει να την σεβασθή. Και αποφάσισε να τελειώνει μια και καλή μαζί του.

Μια μέρα λοιπόν την ώρα που ο Σέιμουρ καθόταν στη συνηθισμένη πολυθρόνα του, η Μάμπελ, ύστερα από μια εξαντλητική παρτίδα, τον πλησίασε και τον παρεκάλεσε:

— Μίστερ Σέιμουρ, θα είχατε την καλωσύνη να οδηγήσετε τ' αυτοκίνητό μου ως το σπίτι μου; Είμαι τόσο κουρασμένη, ώστε δεν μπορώ να πιάσω το «βολάν»!

Ο Τέντυ υποκλίθηκε και κρύβοντας την ευχαρίστησή του την συνόδευσε ως τ' άμαξι της πήρε το τιμόνι στα χέρια του, έβαλε εμπρός τη μηχανή και βγήκαν από το «Σπόρτινγκ Κλάμπ».

— Που θέλετε να σας οδηγήσω; την ρώτησε με ευγένεια.

Εκείνη έκανε ένα άοριστο κίνημα του χεριού της. Κ' ύστερα κυριευμένη από το πείσμά της, του δήλωσε:

— Προχωρήστε ολόγισα. Δεν μ' ενδιαφέρει που θα πάτε! Κάνετε ό,τι θέλετε! Μα ζήτησα αυτήν την ευκαιρία για να σας ειπώ δυο λέξεις. Θέλω να μου εξηγήσετε τί σας έκανε να με θεωρήτε ένα ανόητο παιδί!

Εκείνος κοκκίνισε από την στενοχώρια του. Κατάλαβε ότι θα του ήταν πια αδύνατο να κρύψει το αίσθημά του, μα φοβόταν και να της το αποκαλύψει μήπως του δώσει την ίδια απάντησι που έδινε στους φίλους της. Και της είπε με καλωσύνη:

— Άκουστε, Μάμπελ, ίσως σας φανούν παράξενα αυτά τα λόγια μου. Μα δεν μπορώ πια να κρύψω το μυστικό μου. Είσατε για μένα ένα χαριτωμένο παιδί. Ίσως γι' αυτό δεν θέλησα να ταραξώ την καρδιά σας με μια εξομολόγηση. Πίσω απ' αυτήν την αδιαφορία μου κρύβονταν πάντα μια μεγάλη αγάπη. Μα

(Συνέχεια στην σελίδα 44)

Η Μάμπελ Νότινγκ
ήταν αξιολάτρευτη.

ΛΥΚΟΣΚΥΛΛΑ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ!...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 25)

δρόμους, πράγμα που εσήμαινε ότι εκεί κοντά ήταν το σπίτι του κυρίου τους, μέσα στο οποίο έσπευδαν να κρυφτούν, μαζί με το πιστόλι που είχαν κλέψει.

Έτσι λοιπόν ανέκαλυσαν το σπίτι του λαθρεμπόρου Σουλεϊμάν Μπέν Χατζή κι' έμαθαν από τους συνενόχους του ότι ο ίδιος είχε γυμνάσει τα λυκόσκυλλα του, υπομονετικά, επί ξηρής μήνης, να κλέβουν τα πιστόλια από τις κελεμπίες των ιθαγενών. Έπειτα, κάθε νύχτα, τὰ άφηνε ελεύθερα για να δράσουν και πολλές φορές τὰ συνώδευε και σ' άλλες συνοικίες. Τα πιστόλια δὲ που μάζευε μ' αυτόν τον παράξενο τρόπο, τὰ πουλούσε, πολλές φορές, και στὰ ίδια θύματά του, που δὲν τολμούσαν να τὸν καταγγείλουν στην αστυνομία.

Επίσης οί αστυνομικοί πληροφόρηθησαν από άλλους ιθαγενείς ότι τόσο ο Σουλεϊμάν, όσο και ο σκύλλος του ήταν ο φόβος και ο τρόμος της συνοικίας και ότι ο ένας ξεπερνούσε τὸν άλλον στην σκληρότητα.

Μὰ δὲν είχε μόνο ο Σουλεϊμάν Μπέν Χατζή έναν εγκληματικό τέτοιο λυκόσκυλλο. Και πέντε άλλοι λαθρεμπόροι της Τύνιδος είχαν γυμνάσει με τὸν ίδιο τρόπο τὰ σκυλλιά τους και κατάκλεβαν τὸς ιθαγενείς. Αὐτὰ τὰ λυκόσκυλλα είχαν πράγματι μιὰ έξυπνάδα που προκαλούσε κατάπληξι. Οί αστυνομικοί άγωνίσθηκαν παραπολύ ώσπου να κατορθώσουν να τὰ συλλάβουν. Όλα τους είχαν συνηθίσει στο κλέψιμο τῶν πιστολίων και ήσαν έτσι πὸς τρομερά και πὸς μυστηριώδη από τὸς νυκτοκλέφτες. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ότι παρ' όλες τὶς προσπάθειες τῶν αστυνομικῶν, τὰ σκυλλιά αὐτὰ δὲν μπορούσαν να ξεχάσουν με κανένα τρόπο τὶς «κακές», τὶς εγκληματικὲς αὐτὲς συνήθειές τους κι' έτσι ο διευθυντὴς της αστυνομίας της Τύνιδος ὑποχρεώθηκε να διατάξη τὴν εκτέλεσί τους...

Όσο για τὸς λαθρεμπόρους που είχαν θέσει σ' εφαρμογή τὸ σατανικό αὐτὸ σχέδιο να κλέβουν με τὰ λυκόσκυλλά τους τὰ πιστόλια τῶν ιθαγενῶν, τιμωρήθηκαν παραδειγματικά και στάλθηκαν για δέκα χρόνια στὰ κάτεργα τοῦ Οὐάφ-Μπελέσι.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΓΚΙΕ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΕΛΛΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 29)

μπορέση να κάνει τὸ ταξίδι ὡς τὸ Σουδάν και να ζήση στη χώρα που «πέθανε» ο μοναδικός της «έρως»!

Ο Τόμυ δὲν ἔδωσε σημασία στὰ λόγια της κι' απέφυγε πειὰ να τὴν συναντήσει. Μ' αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτη εμφάνισις της Κέλλυ στη ζωή του ταράξε τὸ λογικό. Για να τὴν ξεχάση άρχισε να πίνει περισσότερο, να παραμελῇ τὴ δουλειά του και να μὴν ενδιαφέρεται για τίποτε. Έτσι δὲν άργησε να καταστραφῇ.

Ο Τόμυ Μόραν κατάντησε ἔπειτα από λίγο ο πὸς φτωχὸς χρυσοθήρας. Ἐφτασε δὲ μέχρι τοῦ σημείου να ζητᾷ δανεικά από τὴν γρηά άλεπου, τὸν Γκάρνερ. Μὰ αὐτὸς για να τοῦ δώσῃ ἕνα νόμισμα τὸν ἐξευτέλιζε και τὸν κοροϊδεύε σαν σκλάβο.

Κι' ο Μόραν που πάντα δὲν χώνευε αὐτὴ τὴ γρηά άλεπου ὡρκίσθηκε να τὸν «ξεκαθαρίσῃ». Ἀλλωστὲ αὐτὸς ήταν ο άνθρωπος που με τὴν σατανικὴν ιδέα της «δοκιμασίας» της Κέλλυ τοῦ είχε καταστρέψει τὴ ζωή.

Και μιὰ μέρα σκότωσε τὸν Γκάρνερ για να ἡσυχάσῃ από τὸς ἐξευτελισμούς του.

Ἡ δίκη τοῦ Τόμυ Μόραν ήταν ἀπλὴ και σύντομη. Ο σύζυγος της Κέλλυ δὲν σκοτιζόταν να κάνει ἀνακρίσεις και ν' άνοιξῇ ἱστορίες με τὸς χρυσοθήρες. Ἡξερε ότι ὅλοι τὸς ήσαν κατεργάρηδες. Και διέταξε τὴν «εκτέλεσι» αὐτοῦ τοῦ εγκληματία.

Ένα μόνο πράγμα δὲν μπορούσε να ἐξηγήσῃ: τὴν ἀπελπισία της γυναίκας του. Ἡ Κέλλυ ήταν ἀπαρηγόρητη για τὸν θάνατο τοῦ Τόμυ και πέθανε ἔπειτα από λίγο από μαρασμό, χωρίς ὅμως να προδώσῃ τὸ μυστικό της. Κι' έτσι τελείωσε ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ χρυσοθήρα που είχε ἀποκτηνωθῇ τόσο από τὴν μανία τοῦ χρυσοῦ, μὰ και που τιμωρήθηκε τόσο σκληρά για τὸ ἄσχημο παιγνίδι που είχε παίξει στο μόνο πλάσμα που τὸν ἀγαπούσε.

ΕΓΚΤΑΡ ΡΟΜΠΕΥ

ΤΟ «ΛΟΥΛΟΥΔΙ» ΤΟΥ «ΣΠΟΡΤΙΝΓΚ ΚΛΑΜΠ»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 28)

σὰς παρακαλῶ να ξεχάσετε τὰ λόγια μου. Όχι, δὲν ήθελα να σὰς προσβάλω.

— Θὰ τὰ ξεχάσω, τ' ἀπάντησε με πείσμα ἡ Μάμπελ.

Και ξαφνικά ἔγειρε τ' ὠμορφο κεφάλι της στὸν ὦμο του και ἔ-

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 8)

τραῦμα στὸν δεξιὸ κρόταφο από τὸ ὅπουο και είχε προέλθει ὁ θάνατός. Δίπλα ἀκριβῶς από τὸ πτώμα ἀνεκαλύφθη ἕνα μικρὸ γυναικεῖο πιστόλι. Έκ πρώτης ὄψεως φαινόταν ότι ἐπρόκειτο για μιὰ κοινὴ αὐτοκτονία. Ἀλλωστὲ στην τσάντα τοῦ θύματος ὁρέθηκε ἕνα σχετικὸ σημείωμα, στο ὅπουο ἡ «αὐτόχειρ» ἀνέφερε ότι αὐτοκτονεῖ για λόγους αἰσθηματικούς.

Ἡ «μὶς» Ρόϋ που ἀνέλαβε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι δὲν φάνηκε καθόλου εὐχαριστημένη, οὔτε από τὴν γνωμάτευσι τοῦ ἱατροδικαστοῦ, οὔτε από τὴν ἐξέτασι τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

— Μιὰ γυναίκα, ὅταν θέλῃ ν' αὐτοκτονήσῃ, ποτὲ δὲν καταφεύγει νύκτα, με ἔξωμη τουαλέττα στο Χάϋδ Πάρκ, τὸς ἐξηγήσε. Ἀκόμη και στην τελευταία της στιγμὴ σκέφτεται τὴν ὡμορφία της. Πρὶν να πεθάνῃ λοιπὸν θὰ περιποιηθῇ ἐξαιρετικά τὸν ἑαυτὸ της και θὰ φροντίσῃ και νεκρὴ να διατηρήσῃ τὴν γοητεία της. Καμμιὰ δὲν θὰ τολμούσε να κυλισθῇ μέσα στὰ χρώματα και να τὰ θάψῃ με τὸ αἷμα της. Εἶμαι βέβαιη λοιπὸν ότι δὲν πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας.

Οί συνάδελφοί της γέλασαν μ' αὐτοὺς τὸς συλλογισμούς της. Ὡστόσο ἡ «μὶς» Ρόϋ Σκότς κατάρθωσε να ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος και να διαπιστώσῃ δι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος. Αὐτὴ ἡ νέα ὠνομαζόταν Μάρλυ Ἀνιους και είχε παρασυρθῇ στο Χάϋδ Πάρκ από μιὰ φίλη της τὴν Κέλλυ Μπέριλ, ἡ ὁποία τὴν είχε δολοφονήσει για να τὴν ἐκδικηθῇ που της είχε πάρει τὸν φίλο της. Αὐτὴ είχε γράψῃ και τὸ σημείωμα που εὑρέθηκε στην τσάντα της νεκρῆς.

Όσο για τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα της Μάρλυ, που ὑπῆρχαν πάνω στο πιστόλι, καθὼς ὡμολόγησε ἡ δολοφόνος της, αὐτὴ με τὸ μαντῆλι της καθάρισε τὰ δικά της δακτυλικά ἀποτυπώματα και ὕστερα ἔσφιξε τὸ πιστόλι στο δεξι χέρι της νεκρῆς! Ἐτσι ἔμειναν πάνω σ' αὐτὸ τὰ ἴχνη του και ἡ αστυνομία νόμισε ότι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας!

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν ἡ γυναίκες ἀστυνόμοι εἶνε δαίμονες, γιατί συνδυάζουν μαζί με τὸ ταλέντο τῶν αστυνομικῶν και ὅλην τὴν γυναικεῖαν πονηρίαν τους!

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

Τίτο με θραχνή φωνή. Ἀκούστε με ν' αλλάξω μιὰ στιγμὴ κι' ἔρχομαι μαζί σας ὅπου θέλετε...

Ο διευθυντὴς τοῦ τσίρκου δὲν μπορούσε να πιστέψῃ στ' αὐτιά του.

— Μὰ τί τρέχει; ρώτησε ἀνήσυχος στο γέρο παληάτσο που ἔστεκε δίπλα του. Αὐτὸς ο κύριος, ὅπως μοῦ εἶπε, ήρθε για να δῇ τὸ προσωπικό μου...

— ...και να πιάσῃ τὸν Τίτο. Συμπλήρωσε ο γέρος παληάτσος. Ναι, ναί... Δὲν διαβάσατε τὶς ἔφημερίδες; Κάποιος ἔσπασε τὸ ταμειὸ τοῦ σταθμοῦ της Λουρβίλ. Μὰ δὲν είχε τύχη. Τὸ ταμειὸ ήταν ἄδεια!... Ἐ, λοιπὸν, αὐτὸς ο λωποδύτης...

— Εἶνε ο Τίτο! στέναξε ο διευθυντὴς τοῦ τσίρκου, ἀπαρηγόρητος που ἔχανε τόσο ξαφνικά τὸν καλύτερο κλόουν του.

Κ' ήταν ἀλήθεια: ο Τίτο, είχε καταφύγει στο ἵπποδρόμιο για να κρυφτῇ ἀνάμεσα στοὺς σάλτιμπάγκους. Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορά δὲν είχε τύχη. Και κλείσθηκε στὴ φυλακὴ για ἔξη μῆνες.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΡΕΜΥ

σπασε σ' ἕνα παιδικὸ κλάμα. Ἐκλαιγε από τὴ χαρά της, από τὴν δυνατὴ συγκίνησι που της είχε προκαλέσει αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησι τοῦ Τέντυ. Ἐκλαιγε ἀκόμη από τὸ πείσμα της γιατί δὲν ήθελε να τοῦ ὁμολογήσῃ ὅτι κι' αὐτὴ τὸν είχε ἀγαπήσει. Κι' ὅταν αὐτὸς της πρότεινε να γίνῃ γυναίκα του ἡ Μάμπελ τοῦ δήλωσε με καμία:

— Όχι! Όχι! Χώλιες φορές ὄχι, γιατί με βασάνισες με τὴν περιφρόνησί σου και τὴν ἀδιαφορία σου!

Ἄλλ' ἄφησε τὸν Τέντυ να της κλείσῃ τὸ στόμα μ' ἕνα παθητικὸ φιλί. Και τ' αὐτοκίνητο ἐξακολούθησε να τρέχῃ πάνω στὸν ἔρημο ἐξοχικὸ δρόμο, στὸν δρόμο που τὸς ὡδηγοῦσε πρὸς τὴν εὐτυχία τους.

Μετὰ από λίγες μέρες, ὡστόσο ἀνηγγέλθησαν ἐπασήμως οί γάμοι τους. Και τὸ «Σπόρτινγκ Κλάμπ» ἔχασε τὴν πὸς ὡμορφη και τὴν πὸς χαριτωμένη ἀθλήτριά του, γιατί είχε φύγει με τὸν ἄνδρα της για ἕνα μακρινὸ ταξίδι μέλιτος ἐκεῖ κάτω στὰ μαγευτικά νησιά τῶν Χαβάι.

ΤΖΩΝ ΚΡΑΥΣΛΕΡ